

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

30. ČERVNA 2013

Z obsahu:

O církvi jako Božím lidu

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 12. června 2013

- strana 2 -

Na slovíčko

- strana 4 -

Cyrilometodějský Velehrad středem novodobých snah o církevní jednotu

PhDr. Stanislav Vejvar

- strana 5 -

Propaganda proti církvi (2)

- strana 7 -

Bůh sám dělá Církev zajímavou

- strana 7 -

Když ti Bůh přihraje míč

Medžugorje a moje cesta
zpátky k víře

- strana 10 -

Tomu slibuji nebe...

- strana 11 -

Katechismus andělů (28)

- strana 12 -

Návrh zákona o zákazu léčby homosexuality v Německu

Stanovisko
katolických lékařů

- strana 13 -

Jan Obšil: Sv. Cyril a Metoděj

Editorial

I dnes se člověk otevírá Bohu, ačkoliv se to jeví jako nemožné. Touha po Bohu je totiž hluboce zapsána do lidského srdce – slova Benedikta XVI. nám připomíná ve svědectví o vlastním obrácení Rudolf Baier (str. 10).

Tato touha může pro své naplnění v jednotlivých lidech očekávat také naše svědectví. K tomu je však zapotřebí, abychom svým životem ukazovali na Boha, ne na sebe. Snadno se totiž stane, že žijeme podle svého „nejlepšího vědomí a svědomí“, což ovšem není totéž jako žít v úzkém spojení s Bohem – aby to byl Bůh, kdo dává smysl a řád našemu konání a myšlení. Lidská přirozenost je totiž narušena hříchem, a když se hřích usadí v našem životě, pak je zřejmé, že i „nejlepší svědomí“ je poněkud vzdálené od reality Svatého Boha.

Ke každodennímu obrácení, přiblížení se k Bohu nám pomůže dobré zpytování svědomí (str. 11). Je to jeden z pilířů duchovního života, jak nás o tom učí řada svatých učitelů církve.

Budeme-li opravdu niterně spojeni s Bohem, pak bude pro nás snadné pochopit a uvědomovat si, že je to Bůh, kdo činí náš život zajímavým. Nejen církev činí Bůh zajímavou, jak o tom hovoří Mons. Laun (str. 7), ale život každého křesťana zvlášť.

Zde je pak prostor pro to, abychom „vyšli ze sebe“ a zvěstovali Boží spásu do světa, jak nás vybízí Svatý otec František. A ubezpečuje nás, že Bůh je silnější než ďábel. Proto může být skrze světlo evangelia změněna realita, která je temná a poznamenaná zlem.

Život člověka, život církve nabízí mnoho oblastí, které je třeba „posvětit živým Bohem v nás“. Tak lze chápat i poselství, které nám skrze svou misii zanechali svatí Cyril a Metoděj, jejichž 1150. výročí příchodu na naše území v těchto dnech slavíme. Texty či pořady o jejich životě a činnosti můžeme najít v mnoha médiích. Ve světle se zastavujeme nad specifickým apoštolátem, vzešlým z cyrilometodějské úcty a z myšlenek jednoty církve (str. 5). Je dobré porovnat myšlenky minulosti, které jsou aktuální i dnes, právě se současným způsobem myšlení, jež je tak často „posunuto“ k lidské představě o skutečnosti, nikoliv k představě Boží.

Mějme srdce otevřené pro Boha, smířme se s Ním a s čistým srdcem vyjdeme po vzoru našich národních patronů s radostnou Boží zvěstí o spáse do světa, který potřebuje slyšet náš hlas. A nebojme se nepřijetí – Bůh je silnější, i když to v daný okamžik nevidíme!

Daniel Dehner

O církvi jako Božím lidu

Katecheze Svatého otce Františka
při generální audienci 12. června 2013

Drazí bratři a sestry! Dnes bych se chtěl krátce pozastavit u dalšího z termínů, kterými Druhý vatikánský koncil definoval církev, totiž „Boží lid“ (*Lumen gentium*, 9; *KKC*, 782). Pokládám několik otázek, nad nimiž může každý přemýšlet.

1. Co to znamená, být „Božím lidem“? Především to znamená, že Bůh žádným způsobem nepatří nějakému lidu, protože On je tím, kdo povolává, svolává a zve nás, abychom byli součástí jeho lidu. Toto pozvání je určeno všem bez rozdílu, protože milosrdenství Boží „chce, aby se všichni zachránili“ (1 Tim 2,4). Ježíš neříká apoštolům ani nám, abychom vytvářeli exkluzivní skupinu, elitu. Ježíš říká: Jděte a učte všechny národy. (srov. Mt 28,19) Svatý Pavel tvrdí, že v Božím lidu, v církvi „není Žid anebo Řek... všichni jste jeden v Kristu Ježíši“ (Gal 3,28). A chtěl bych říci také tomu, kdo se cítí vzdálen Bohu či církvi, kdo má obavy anebo je indiferentní, i tomu, kdo se domnívá, že se už nemůže změnit: Pán volá také tebe, abys byl součástí jeho lidu, a činí to s velkou úctou a láskou! Zve nás, abychom byli součástí tohoto lidu, Božího lidu.

2. Jak se stát členem tohoto lidu? Nedochozí k tomu fyzickým narozením, nýbrž znovuzrozením. V evangeliu říká Ježíš Nikodémovi, že ke vstupu do Božího království je třeba zrodit se shůry, z vody a z Ducha. (srov. Jan 3,3–5) Do tohoto lidu jsme začlenění křtem, vírou v Krista, Božím darem, který je třeba žít a nechat růst po celý náš život. Ptejme se: Jak nechávám růst víru, kterou jsem obdržel ve svém křtu? Jak umožňuji růst víře, kterou jsem obdržel a kterou lid Boží má?

3. Další otázka. Co je zákonem Božího lidu? Zákon lásky, lásky k Bohu a lásky k bližnímu podle nového přikázání, které nám zanechal Pán (srov. Jan 13,34). Lásky, kterou však není sterilní sentimentalismus nebo něco vágního, nýbrž uznání Boha za jediného Pána života a zároveň přijetí druhého jakožto

opravdového bratra překonáváním rozdlů, soupeření, nedorozumění a egoismů; obojí spolu souvisí. Jak dlouhou cestu musíme ještě ujit, abychom konkrétně žili tímto novým zákonem Ducha Svatého, který v nás působí, zákonem činné lásky! Když v novinách či televizi sledujeme války mezi křesťany, jak je to možné? Kolik válek je uvnitř lidu Božího?! Kolik jen válek ze závisti a žárlivosti je v pracovním prostředí?! I v samotné rodině! Musíme prosit Pána, aby nám dal dobře pochopit tento zákon lásky. Jak krásné je mít se vzájemně rádi jako bratři! Jak je to krásné! Učiňme dnes jednu věc. Všichni asi zakoušíme nějaké sympatie i antipatie, mnozí z nás se možná na někoho zlobí. Řekněme tedy Pánu: Pane, zlobím se na toho či na onu, prosím Tě za něho a za ni. Modlit se za ty, na které se zlobíme, je dobrý krok směrem k zákonu lásky. Učiníme to? Učiňme to dnes!

4. Jaké poslání má Boží lid? Přinášet do světa naději a spásu Boží, být znamením lásky Boha, který všem nabízí přátelství, být kvasem, který prokvasí celé těsto, solí, která dává chuť a uchovává před zkažeností, být světlem, které osvěcuje. Jak jsem řekl, stačí jen otevřít noviny a vidíme, že kolem nás je zlo, že působí ďábel. Chci však říci nahlas: Bůh je mocnější! Věříte tomu, že Bůh je mocnější? Řekněme to tedy společně, řekněme to všichni: Bůh je silnější! A víte, proč je silnější? Protože je Pánem, jediným Pánem. Chtěl bych ještě dodat, že realita, někdy temná a poznamenaná zlem, může být změněna, pokud do ní především svým životem vneseme světlo evangelia. Pokud na nějakém stadionu, například tady v Římě na Olympijském nebo v Buenos Aires na San Lorenzo uprostřed noci nějaký člověk zažehne světlo, je sotva viditelné, ale když více než sedmdesát tisíc diváků rozsvítí své vlastní světlo, stadion se rozzáří. Učiňme ze svého života Kristovo světlo, společně vnášeje světlo evangelia do celé reality.

Dokončení na str. 4

Celý svůj život přicházel Ježíš o Velikonocích věrně do Jeruzaléma na oslavu velkých svátků. Dnes však směřuje do Jeruzaléma, nikoliv aby vyhověl Zákonu, ale aby dal těmto svátkům ten obsah, jehož jsou od počátku předobrazem. Přibližuje se totiž doba *Ježíšovy smrti* a právě s tímto vědomím stoupá ke Svatému městu **pevně rozhodnut** splnit toto své poslání. To, co ho tam čeká, nebude náhodný shluk událostí ani uskutečnění lidských záměrů. Naplní se odvčký Otcův plán, který Ježíš na sebe poslušně a dobrovolně přijímá. Pojď k němu naučit se přijímat pevné rozhodnutí, abys vždy tak jako on *činil to, co jsi měl učinit*.

Všechny, kteří se k němu přibližují s dobrou vůlí v srdci, touží Pán připojit k sobě. Je to povolání pro obzvláště vyvolené a milované: *Pojď za mnou!* Nebraň se přitažlivé síle, jež z něho vyzařuje, a odpověz s upřímným zvoláním: *Půjdu za tebou!*, za kterým nestojí žádná výhrada. Máš s ním takto vkročit do zcela jiného světa. Ježíš před tebou nezatajuje nic, co by tě mohlo odradit: *Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil*. Jít za ním neznamená zajistit si pohodu a pohodlí. Není tu zařízení nic z toho, na co jsme zvyklí. Ale zřít se pohodlí těla a světa není to nejtěžší. Největší oběť vyžaduje opustit a odpoutat se nikoliv od toho, co je kolem tebe, ale co je přímo v tobě. Nejvíce tě spoutává tvůj vlastní střed, kolem kterého se všechno točí. *Svoboda, ke které nás chce osvobodit Kristus*, předpokládá připravenost **opustit sám sebe**.

Otrocký chomout vlastního „já“ se snaží prosadit i tak, aby to vypadalo jako projev nábožnosti a horlivosti v Boží službě. Nevyhýbá se ani synům Zebedeovým. Právě ti dva, kteří by nejraději seděli jeden po levici a druhý po pravici⁽¹⁾, se cítí rozhořčení, když se jim nedaří splnit dané záměry: „Pane, chceš, abychom je zahubili?“ I ke Kristu se můžeš hlásit, protože lichotí tvé sebelásce, že se vedle něho vidíš v lepším světle a cítíš oprávnění ovládat druhé. Ježíšova blízkost nestačí, jestliže pečlivě nezkoumáš, *jakého jsi ducha*.

Následovat opravdu Ježíše znamená jít za ním, *kamkoliv půjde*, a to nikoliv pro své zalíbení, ale **pro něho samého**. Ačkoliv je to nejtěžší, je to jediná cesta ke

Pevné rozhodnutí

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Jdi a všude zvěstuj Boží království.

skutečné svobodě. Pravá svoboda ducha odevzdává svoji svobodu tomu, který se pevně rozhodl k poslušnosti.

Neobávej se, že tím upadáš do otroctví. Ježíš ví, co chce, protože to je ve skutečnosti nejsvětější a nejsvobodnější vůle nebeského Otce. Naopak opravdové otroctví je to, čím tělo utlačuje ducha, takže ve skutečnosti nemůžeš *dělat, co bys chtěl*. Jaká je to svoboda, když *tělo touží po něčem jiném než duch, a duch zase po něčem jiném než tělo*? Rozhodneš-li se pevně jít za Ježíšem, zanecháš všech jiných starostí a ohledů. Nebudeš se *ohlížet nazpět* nikoliv proto, že nesmíš, ale protože jsi svobodný a nechceš: nevidíš, jaký by to mělo smysl. Za čím by ses potřeboval ohlížet, když jsi našel a přijal toho, **který je všechno ve všem**? Ustavičný spor, komu vyhovět, zda tělu, nebo duchu, je vyřešen: své rozhodování jsi postoupil vyšší jednoznačné instanci. Nejvyšší pak definitivně *rozhodl, že se půjde do Jeruzaléma*.

Abys cíl této cesty viděl v pravém světle, dívej se za ním již nikoliv svýma, ale jeho očima. Na konci jeho cesty není smrt, Syn člověka jde do Jeruzaléma, aby *byl povýšen*. Tentokrát jde naplnit jiný Zákon, který je *obsažen v jediné větě: Miluj svého bližního jako sebe*. Ježíš se tak rozhodl, protože chce přivést do slávy všechny ty, které mu Otec dal. Cesta k této slávě nesměruje tedy do pokoření, utrpení a smrti, nýbrž pouze jimi prochází do slávy, *jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*⁽²⁾.

To je také tvůj cíl, pro který jsi stvořen, *být vyvýšen*, úplně spočinout v Bohu, a to nikoliv sám, ale spolu se všemi, které *miluješ jako sebe*. Proto *jdi a všude zvěstuj Boží království*. Ani když tě tvoji bližní nebudou chtít přijmout, nezapomínej, že tvůj Pán nepřišel *lidi zahubit, ale zachránit*. Nepatříš snad sám mezi ty, kteří ho nepřijímali? A přece tě nezavrhl, ale zve do svého společenství, abys nejen jednou ve slávě, ale **již nyní** u něho zakoušel tu pravou svobodu, ke které jsi povolán. Chce, *aby tam, kde je on, byli s ním také ti, kte-*

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,16b.19–21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za prokora místo sebe!“

Když Eliáš odešel z hory, našel Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku, a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“

Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení – Gal 5,1.13–18

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapráhnout do toho otrockého chomoutu.

Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!

Dokončení na str. 9

ré mu Otec dal, on v nich a Otec v něm.⁽³⁾ Nejen v utrpení, ale i ve slávě. Pán tě pocítil, že můžeš patřit mezi ně.

Máš ještě zájem ohlížet se nazpět, zda by nebylo lépe, kdyby sis nemusel odpírat to, co vyhovuje *žádostem těla*? Znamenalo by to *zapráhnout se do otrockého chomoutu*. Nesmlouvej, k ničemu to nevede. Polož ruku na pluh a *nevracej se ke starým způsobům*. Hlavu vzhůru! *Jsi přece povolán ke svobodě. Budeš-li mít Pána ustavičně na zřeteli, nezakolísáš.*⁽⁴⁾

Ježíši, *půjdu za tebou! Ukazuješ mi cestu k životu, u tebe je hojná radost a věčná slast.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 10,35–37; ⁽²⁾ Jan 1,14;

⁽³⁾ srov. Jan 17,23–24; ⁽⁴⁾ resp. žalm 16;

⁽⁵⁾ tamt.

Mše svatá je vrcholný okamžik každého dne. Zvláště ten, kdo skutečně každý den má možnost a touhu na tento vrchol vystoupit, může na závěr mše svaté, po svatém přijímání, ve chvílce tiché modlitby po skončení bohoslužby ve ztichlém kostele či kapli zaměřit svůj pohled na den, který jej čeká či který právě prožil. Podívat se na všechny úspěchy a nezdravě srdcem, v němž se modlí Duch Svatý. On vnuká Ježíšova slova, on ukazuje na životy svatých, na jejich příklad, on vybízí k prosbě o jejich přímluvu. A jsou to slova a postoje víry, v nichž máme sílu podle poznané pravdy jednat. Tato síla se rodí ze spojení s naším Pánem Ježíšem po dobře vykonané svaté zpovědi, po svatém přijímání, kdy jsme Tělo a Krev Páně přijali s vírou – tak, jak píše apoštol Pavel v listu do Korinta.

Někdy nás Duch Svatý vybízí, abychom setrvali v kostelní lavici déle, abychom znovu a znovu vstupovali do situace, která byla obtížná či naopak naplněná svatodušními radostmi, jež tolik posiluje duši a vyzbrojuje ji ke statečnému životu podle evangelia.

Jindy nás vede ven z chrámu, abychom vedeni Božím slovem vstoupili do dění tohoto světa. Pak nás provází radost, že se více a více učíme jednat tak, jak by na našem místě jednal Ježíš, Panna Maria, svatí. Nasloucháme vnuknutím anděla, jenž nás stále provází. Jsme

Na slovíčko

v duchovním – a tím vlastně i fyzickém – bezpečí.

K našim osobním bojům proti hlavním hříchům či našim hlavním chybám, ke snaze o dobré duchovní návyky, ctnosti, ke stálému niternému spojení s Ježíšem přistupuje další dobrý výsledek našeho života v katolické církvi: Duch Svatý nám dává schopnost orientovat se ve chvílích, kdy k nám dolehnou zprávy, které by v opačném případě vyvolaly spíš zmatek v naší mysli či nás svedly ke hříchům pomluvy, nactiutrhání, prázdných řečí.

Informace o současném dění ve vedení našeho státu v nás právem vyvolávají otázku, co si o tom všem máme myslet. Lépe vyjádřeno, co si o tomto myslí Bůh? Jak se dotýká a jak má být přijata záchrana duší, kterou Ježíš Kristus nabízí každé lidské duši, právě v dění, jež se týká prezidenta republiky, premiéra, boje – který je prvotně duchovním bojem – mezi vládní garniturou a její opozicí; v dění, jež se týká skandálů, jak nám je představuje tok informací od novinářů, kteří také každodenně vítězí a prohrávají v tomto duchovním zápase, kdy jde především o nesmrtelnou duši člověka.

Jistě je nejbolestnější, když se duchu zla podaří napadnout a znesvětit kteroukoli svátost. V tomto případě svátost man-

želství. Pro ni rozvod neexistuje. Samotná existence Boží, existence posmrtného života duší těch, kdo si před Bohem slíbili věrnost, ukazuje na iluzornost rozvedení – odvedení dvou duší, které k sobě trvale patří. Současně již samotné použití slova rozvod ukazuje na přijetí slovníku těch, kdo se začali topit v pokušeních, z nichž nejtěžší a prvotní je pokušení proti víře v Nejsvětější Trojici. Oslabení této víry zavádí naše kroky, které by jinak směřovaly na mši svatou, vedly duši obnovit přátelství s Ježíšem Kristem a odevzdat se jemu, Pánu našeho života, a především k přijetí jeho samotného v Nejsvětější eucharistii.

Proto napomíná Ježíš apoštola Petra, který k němu chtěl kráčet po vlnách Genezaretského jezera, pro jeho malověrnost. Neměl před očima stále Ježíše, svého Pána. Díval se více na to, co vede ke hříchu, na bouře tohoto světa než na něj. Zároveň odkazuje tato událost na seslání Ducha Svatého, po které již svatý Petr společně s ostatními, kteří byli vybaveni mocí Ducha Svatého od Otce a Syna, vycházejí z nového Noemova korábu, z místa, kde církev slaví svatá tajemství, do duchovního boje, jenž probíhá v srdci každého člověka. Vycházejí, aby se stále dívali na Ježíše, aby smýšleli a mluvili vedeni jeho Duchem a přitom uprostřed ostrého větru a v bouři nedůvěry vůči Bohu v tomto světě přiváděli zpět do loďky Petrovy především ty, kdo opustili nejdůležitější spojení s naším Pánem a Spasitelem v tomto světě – spojení, které ve svátosti smíření, pomazání nemocných, manželství či kněžství a vrcholně v Nejsvětější svátosti dává sílu, aby obnovili své přátelství s Bohem. Z kostela pak vycházíme připraveni říci jasné Boží slovo těm, kdo jsou v temnotách: „Vyjděte!“ A uprostřed shromáždění: „Na místě Božím vás vyzýváme, smířte se s Bohem!“

Každý z nás se nejen může, ale má připojit k duchovní obnově či počátku svátostného života těch, kdo nás ve státě vedou, tím, že se v tomto duchu budeme především za ně modlit. Místo slov, jež by nás dříve nebo později mrzela, řekneme slova, která již nyní posílí naše státníky, za něž jsme povinni se modlit.

P. Oldřich

O církvi jako Božím lidu –

– dokončení katecheze ze str. 2

5. Co je cílem Božího lidu? Cílem je Boží království, které Bůh započal na zemi a které se má rozšířit až k plnosti, kdy se ukáže Kristus, náš život (srov. *Lumen gentium*, 9). Cílem je tedy plné společenství s Pánem, důvěrnost s Pánem, vstup do samotného jeho božského života, kde budeme prožívat bezmeznou radost jeho lásky, radost úplnou.

Drazí bratři a sestry, být církvi, být Božím lidem podle nezměrně dobrotivého plánu Otcova znamená zvěstovat a přinášet Boží spásu do tohoto našeho světa, který je často zmatený a po-

třebuje povzbuzující odpovědi, které dodají naději a nový rozmach na cestu. Církev ať je místem Božího milosrdenství a naděje, kde každý může cítit, že je přijímán, milován, dostává se mu odpuštění a povzbuzení k dobrému životu podle evangelia. A aby druhý mohl cítit, že je přijímán, milován a dostává se mu odpuštění a povzbuzení, musí mít církev dveře dokořán, aby mohli vejít všichni. A my musíme z těchto dveří vyjít a hlásat evangelium.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Cyrlometodějský Velehrad středem novodobých snah o církevní jednotu

Moravský Velehrad není pouze věhlasným poutním místem mariánské a cyrlometodějské úcty, ale představuje rovněž významné historické centrum unionistického hnutí 19. a 20. století. Pod pojmem unionismus chápeme hnutí usilující o odstranění náboženského a jurisdikčního rozkolu mezi katolickou a pravoslavnou církví a o dosažení plné jednoty křesťanského západu s východem. Velehradské unionistické sjezdy 19. a 20. století se staly fórem, na kterém katolíci a pravoslavní delegáti z řad kněží i laiků hledali cestu k překonání propasti schizmatu, jež církev postihl v r. 1054, kdy se latinský západ a řecký východ rozešly. Unijní snahy sahají do středověku, ke florentské unii z r. 1439 a úspěšné brestské unii z r. 1595, kdy se ukrajinští a rusínští pravoslavní na území polského státu hromadně navraceli k jednotě s Římem. Papež jim povolil zachovat si svůj starobylý byzantský obřad. Jednalo se o významné sjednocovací projekty římských papežů v historii, kterým sami pravoslavní vycházeli vstříc. Podobnou, leč mnohem skromnější a svépomocnou snahou byl novodobý unijní apoštolát, který vyrostl spíše z lidového podhoubí na Moravě v 19. století. Jeho původci byli moravští vlastenečtí kněží v čele s „tatíčkem“ Antonínem Cyrilem Stojanem (1851-1923).

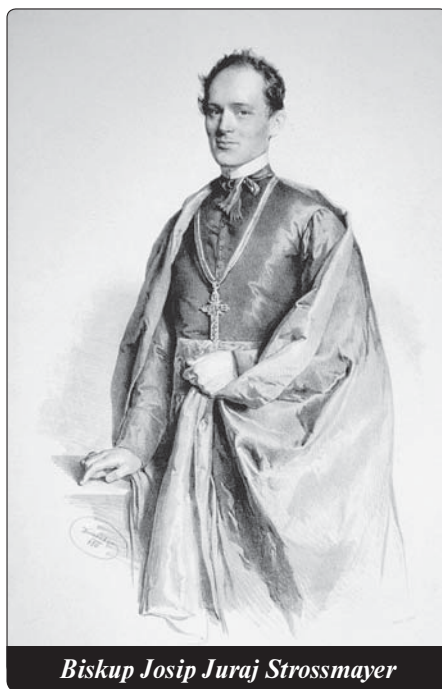
Apoštolát svatých Cyrila a Metoda pod ochranou blahoslavené Panny Marie byl unionistickým podnikem, majícím za úkol pracovat a modlit se za sjednocení Slovanů ve víře. Nacházet cestu k pravoslavným nebyvalo snadné pro jejich zakořeněnou a živenou zášť vůči katolíkům. S iniciativou založit apoštolát přišla v roce 1885 skupina moravských vlasteneckých kněží v čele s pozdějším olomouckým arcibiskupem A. C. Stojanem, který bude celoživotním spolkovým jednatelem. Charakter podniku byl prvořadě misijní, ale také vzdělávací, kulturní, vydavatelský nebo charitativní. Jeho založení se událo v přímé vazbě na slavný jubilejní rok 1885, kdy si celý slovanský svět připomínal 1000. výročí od smrti sv. Meto-

děje, arcibiskupa moravsko-panonského. Jubileum mělo být oslaveno úspěšným unijním počinem. V žádosti o povolení spolku, adresované olomouckému arcibiskupovi kardinálu Bedřichu Fürstenberkovi, se praví, že programem spolku

Arcibiskup A. C. Stojan

je modlit se za sjednocení spolubratrů a hmotnými prostředky a skutky podporovat katolíky vlastního národa a podporovat úsilí Svaté stolice o misie u slovanských národů. Kardinál Fürstenberk

Biskup Josip Juraj Strossmayer

schválil záměr založit tento spolek, který představoval misijní podnik, jehož cílem bylo odvrátit pravoslavné od schizmatu a přivést je k jednotě s Římem, nikoliv debatovat s nimi o hodnotě jejich postojů a víry bez jasného záměru je obrátit, jak to činí moderní synkretický ekumenismus, který jim fakticky schvaluje setrvání ve schizmatu. Stojanovo dílo mělo zcela výslovný misijní charakter, jenž však nepostrádal vlídnost a respekt vůči pravoslavným a solidaritu s nimi, zejména s těmi, kteří se ocitli po bolševické revoluci v Rusku pod krutovládou komunistů.

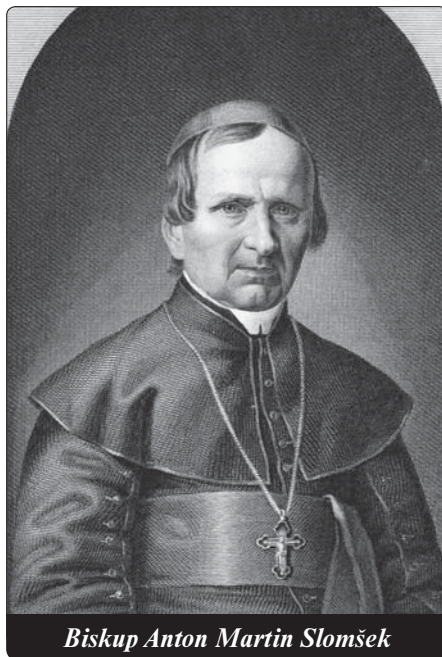
Rodnou půdou apoštolátu byla Morava, ze které se šířily unionistické myšlenky do Polska, Jugoslávie nebo Bulharska. Sídlem hnutí se stal přirozeně Velehrad, jenž skýtal zázemí pro konání významných unionistických sjezdů, na nichž se katolíci a pravoslavní scházeli za účelem hledání cesty k překonání rozkolu. Unionistické hnutí bylo od počátku postaveno pod ochranu Panny Marie, Matky slovan-ské jednoty, a svatých Cyrila a Metoděje. Cyrlometodějství a unionismus splyvaly vjedno. Soluňští bratři se pro svou věrnost papeži a horlivé apoštolské působení těšili úctě katolického západu, jako světce a nositele slovanské liturgie je ctí také pravoslavná církev. Soluňští bratři se tudíž stali přirozeným mostem spojujícím katolíky a pravoslavné.

Spojit Rusko s Římem bylo ambiciózním heslem a programem unionistického hnutí, zdá se, že až příliš ambiciózním. Rusko představovalo nejmocnější impérium s pravoslavním jako protežovaným státním náboženstvím. Carský paternalismus dodával pravoslavní náležitě sebevědomí a moc, které se však zhrou-tily s pádem cara a s nástupem rudého teroru, jenž se dával krví pravoslavného lidu. Tehdy podali západní katolíci pomocnou ruku tisněným východním ortodoxním křesťanům. Po vzoru papeže pořádali podpůrné sbírky pro Rusko katolíci v celém světě. Nejvyšší nouze sblížila katolíky i pravoslavné v bolševickém Rusku, neboť v utrpení si byli najednou všichni rovni, privilegovaná vrstva dřívějšího

carství paralelně s těžce se probíjející katolickou entitou. Sovětský represivní aparát se však na potlačování východoslovanských katolíků zaměřil přednostně, v čemž kontinuálně převzal utlačovatelskou roli někdejších carských orgánů.

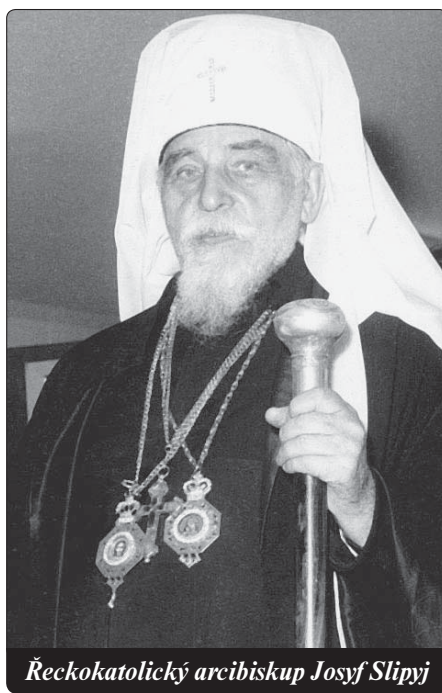
Cyrlometodějská idea nesla přízvisko velehradská na důkaz spojení s posvátným arcibiskupským sídlem Metodějovým. Novodobý unionismus měl však svoje osobnosti a centra i v jiných částech slovanského katolického světa. Jeho reprezentanty byli např. Chorvat Josip Juraj Strossmayer (1815–1905), biskup bosensko-srijemský z východochorvatského Đakova, nebo Slovinc a osobní přítel moravského buditele P. Františka Sušila Anton Martin Slomšek (1800–1862), levantský, resp. mariborský biskup, který v roce 1851 založil bratrstvo sv. Cyrila a Metoděje, jehož smyslem bylo náboženské sjednocení Slovanů a jež dosáhlo již v roce 1854 kolem 13 000 členů, koncem 19. století mělo na 150 000 členů. Rovněž východoevropští řeckokatolíci pracovali na díle svaté Unie ve šlépějích sv. Josafata Kunceviče (1580–1623), polockého řeckokatolického arcibiskupa a mučedníka svaté Unie, zavražděného pravoslavnými. Ve 20. století byl živým pomníkem katolické jednoty západu a východu kardinál a řeckokatolický arcibiskup z ukrajinského Tarnopolu Josyf Slipyj (1892–1984), který prošel sovětskými věznicemi a dožil ve Vatikánu.

S letošním 1150. výročím od příchodu apoštolů slovanských na Velkou Moravu si klademe otázku, nakolik je dnes v popředí původní unionistická idea „tatička“ Stojana, biskupa Slomšeka nebo mučedníka kardinála Slipého; zda moderní ekumena nedojednala pouze klid zbraní mezi Římem a Cařihradem, resp. „Třetím Římem“ – Moskvou; zda se neustupuje od apoštolátu mezi pravoslavnými atd. Tváří v tvář tisícům mučedníků katolického východu, kteří byli pronásledováni a popraveni za příslušnost k řeckokatolické církvi a za věrnost papeži a kteří byli podrobováni násilné pravoslavizaci, je třeba dílo svatého Josafata Kunceviče a soudobou řeckokatolickou církev podporovat a modlit se za ni. Ruští svatí Vladimír a Olga jsou našimi přímluvci u Boha stejně jako naši svatí Přemyslovci Václav a Ludmila anebo polští svatí Stanislav a Hedvika.

Biskup Anton Martin Slomšek

K předávaným předsudkům vůči katolické církvi a papežství se aktuálně druzí i oprávněná kritika katolického modernismu. Je otázkou, nakolik se dnešní západní katolické církvi daří oslovovat pravoslavné, když namnoze modernismus v římskokatolické církvi rozkládá víru i liturgii a zesvětštlé moderní bohoslužby často budí smíšené pocity smutku či výsměchu eucharistické úctě. Četné příklady nedůstojného, světského až divadelního pojetí bohoslužeb, do jejichž centra je stavěn člověk namísto Boha, budí oprávněné pochybnosti u pravoslavných, kteří si střeží liturgickou tradici a nic na ní

Řeckokatolický arcibiskup Josyf Slipyj

nemění, zda sjednocení s katolickou církví by je nepřipravilo o poklad víry a mše svaté a neznamenal pro tradiční východní křesťany spíš pohoršení. Sám jsem slyšel od pravoslavných úsměvné reakce na moderní mešní experimenty v současné katolické církvi. Pravoslavní vnímají jevy, jako např. rockové mše, kněze celebrujícího v indiánském úboru nebo mše s balonky jako pohoršující, ubohé a směšné. Pokládají je za ústupek modernímu světu, který se chce vždy a všude bavit. A když všude, tak i v kostele. Ruský pravoslavný by proto pokládal za nelogické a nemístné slučovat světskou zábavu s božským nadpřirozeným kultem, jehož forma byla jednou provždy daná.

Pravoslavní – a naši řeckokatolíční bratři rovněž – chovají chrám ve velké úctě a vědí, že není určen k ničemu jinému než bohopoctě, posvátnému klanění, nikoliv lidské tvořivosti a projevování nespoutaného ega. Modernistické dotváření liturgie, kdy leckterý duchovní nebo laik je sám sobě v tomto směru normotvůrcem, by v ortodoxním prostředí znamenalo jasnou herezi. Zkrátka nelze se divit zdrženlivosti pravoslavných vůči katolictví, vidí-li, jak si katolíci sami utínají svoje původní kořeny, pálí staré knihy a ornáty v bláhové naivitě, že tak dosáhnou shody s proměnlivými náladami tohoto světa. Nemylme se, právě materialistickému světu nebude katolictví nikdy dost přizpůsobivým, zábavným a přitažlivým. Stále bude v něčem zaostávat, i když se bude na hlavu stavět pro větší potěchu zhýralých lidí. Ruku v ruce s absurditou dobrovolného ponižování pravého náboženství jde falešný synkretický ekumenismus, když z politicko-náboženské korektnosti katolíci vůči mnoha duchovním směrům projevují vnějškovou úctu, nebo dokonce hranou jednotu, aniž by bylo dosaženo jednoty faktické. Fikce, nikoliv jednota.

Ať Pán Bůh v jubilejním cyrlometodějském roce dopřeje své církvi klid a nápravu všech škod způsobených lidskou pýchou. Ať svatí Cyril s Metodějem svou přimlouvou přispějí ke sblížení slovanských katolických národů: aby k sobě ve zmatcích moderního světa opět našli cestu bratři Češi, Slováci, Lužičtí Srbové, Poláci, Rusíni, Ukrajinci, Slovinci a Chorvaté. Ať všechny Slovanů ve víře sjednotí posvátný Velehrad!

Propagandou proti církvi (2)

DOBA OSVÍCENSTVÍ

Protikatolická propaganda doby osvícenství navazovala na odkaz doby reformace. Také v salónech osvícenců se počítaly „miliony obětí“ církevní inkvizice a hovořilo se o „zločinech“, které se dějí za zdmi klášterů.

Katolictví – ubohost a tmářství

Osvícenství přineslo nový detail v protikatolické propagandě, a to zvláště v přesvědčení, že katolicismus je příčinou civilizačního zaostávání, projevem „pověry“ a „tmářství“. V tomto světle není katolicismus pouze vírou krutovládců a zákulisních manipulátorů, buřičů – krátce řečeno, vírou, které je třeba se obávat a kterou je proto nutno odmítnout. Osvícenský názor v propagandě v tomto ohledu začal měnit některé pohledy a přesvědčovat, že katolicismus není vírou natolik strašnou, že by se nehodila pro tzv. civilizovaného člověka, a skutečnost, že je někdo katolíkem, není důvodem k pouhému slepému připoutání se k „římskému antikristovi“, ale spíše je to důvod ke zdrženlivosti,

odstupu, víceméně – k záměrnému uzavírání se jeho dobročinnému působení.

Tento osvícenskými elitami propagovaný názor bylo možné spatřovat především v situaci, kdy byla katolická společnost předmětem politiky zjevné diskriminace a separace realizované státem. Dobře je to vidět na příkladu Britských ostrovů (Británie a Irsko) v 18. století, kdy více než dvě stě let byli katolíci na podkladě tzv. kárných právních (penal laws) odsunuti do postavení občanů druhé kategorie.

V britském tisku (protestantském) byly v 18. století katolické státy představovány většinou jako země zaostalé, kde obyvatelstvo žije v materiální bídě a v duchovní ubohosti. Tímto způsobem byla např. zobrazována Francie, s níž právě v tom-

Fridrich II. Veliký s Voltairem a filozofy v Sanssouci

to století Velká Británie vedla různé války jak v Evropě, tak i v Novém světě. Máme zde co do činění s analogickou situací období reformace, kdy z důvodů politické rivality vůči katolickým vládcům (ve Španělsku a v Portugalsku) vedl Londýn (podporovaný v tom Holandskem) válku nejenom prostřednictvím flotil válečných lodí, ale také rozvíjením „černé propagandy“ zaměřené proti svým politickým (i náboženským) protivníkům.

V 18. století britské časopisy, almanachy a kalendáře (které tehdy víceméně připomínaly knihy) přesvědčovaly svoje čtenáře, že francouzští venkované žijí v krajní nouzi. Obyčejně taková „odhalení“ zobrazovaly ilustrace, které ukazovaly francouzského vesničana v dřevácích a v rozedraném oděvu. Uváděný stav věci (který neodpovídal skutečnosti v tehdejší Francii) autoři propagandistických textů vysvětlovali nejenom jako důsledek ve Francii panujícího královského absolutismu, ale i „zhoubného“ vlivu katolicismu, který v protikladu k protestantství umožňuje lenost a rozhazovačnost – všeobecně nehospodárnost.

V tomto kontextu se často zdůrazňoval motiv katolických církevních svátků. Jejich velký počet – příliš velký podle zdání tvůrců propagandy – byl nejvýznamnějším důvodem toho, že se od katolíků nedá očekávat pracovitost a iniciativa. Poukázvalo se na katolickou „nemoc“ nejen ve Francii a Španělsku, ale také v blízkém Irsku. Jeden z protestantských pastorů v roce 1764 publikoval na svůj náklad popis

Bůh sám dělá Církev zajímavou

„Nyní je opět zajímavé být katolíkem. Za to můžeme poděkovat papeži Františkovi,“ kázal před nedávnem jeden biskup v Německu. To se sice mnohým líbilo, ale jiní byli pobouřeni. Proč to? Nebyl to jen výraz radosti nad novým papežem a nanejvýš jenom ležérní, trochu nerozvázný, ale neškodný omyl, který nebyl tak míněn? Snad, ale možná ne!

Zaprvé je tato formulace „fackou“ pro papeže Benedikta, jako by pro Církev nedělal neskutečně mnoho a nedělal ji „zajímavou“. A zadruhé, kdyby to bylo míněno vážně, znamenalo by to úpadek, což je horší: Jak slepý pro tajemství Církev by musel být ten, komu by se toto „faux pas“ stalo! Neboť tento pojem „je zajímavé být katolíkem“ je skutečně nevhodný k tomu, aby se jím odůvodňovala příslušnost k Církvi. Kdo se dívá na Ježíše, zářící tajemství Církev, ví: dokonce i v nejtemněj-

ším období církevních dějin bylo to „nejzajímavější“ v životě člověka být údem Církev, mít podíl na božském životě Ježíše Krista a vlastní život směřovat k Bohu, *v a skrze* a s Církvi Ježíše Krista! Tím se ale nepopírá, že existují rozdíly, „velcí“ i „malí“ papežové, a že každý katolík může jednoho papeže ctít více a k jinému si zase získat vztah menší.

Ale „zajímavá“ je Církev vždy, a to z jednoho prostého důvodu: Ježíš Kristus a společenství s ním je stále nejvyšší dobro pro člověka, bez ohledu na nynějšího papeže a také jeho biskupy, kněze, jáhny a ostatní spolupracovníky! Je to sám Bůh, kdo Církev naplňuje svou vznešeností a tím ji pro nás a navzdory nám činí nezničitelně „zajímavou“.

*Andreas Laun,
světící biskup, Salzburg
Z kath.net přeložil -tk-*

cesty po Irsku, ve kterém nařikal na „záplavu“ katolických svátků slavených Iry, kteří si tak zvykají na lenost, a kde zároveň vynášel zásluhy reformace, „která práci vrátila tolik dní pro ni ztracených pod názvem dny sváteční“.

Nová, neznámá planeta

Všimněme si, že v osvicenské propagandě zaměřené na katolicismus byly představiteli osvicenských elit (velmi často protestantského vyznání) zvláštěním a novým způsobem zaznamenány popisy cest po katolických zemích. Plnily vlastně funkci propagandistickou, a ne popisnou. Sloužily jako zdůvodnění výše uvedené teze o civilizačním zaostávání katolických společenství.

Uvedme příklad z britského tisku první poloviny 18. století, kde se objevil popis cesty jednoho Angličana do Itálie. Pro anglického příchozího byl šokujícím jeho pobyt v Loretu. Jeho pozornost nepřitahovalo ani tak sanktuárium, které se tam nachází v Domku Svaté rodiny. Šlo o něco jiného: „Měli by se stydět, že tak velké poklady klenotů a jiného bohatství jsou zde zahrabány v kostelích, zatímco všichni obyvatelé tohoto města umírají hladem.“ Propagandistický záměr ukrytý v tomto tvrzení přesvědčuje nejenom o bídě katolické společnosti, ale rovněž označuje viníka – děkovaná vůta, která lidé na oltáře zavěsili za obdržené milosti.

Podobné zmínky najdeme v popisech cest německých osvicenců do katolických částí Německa, především do

Bavorska. Tato země „dovolila po staletí růst katolické přísadě jako plevelu“. Citovaná slova pocházejí od Friedricha Nicolai, jednoho z významných představitelů německého osvícenství, vydavatele mnohasvazkové *Deutsche Bibliothek*. Koncem 18. století navštívil Bavorsko, rovněž největší mariánské sanktuárium v té zemi – Altötting, kam – jak informoval své čtenáře – „chodí každoročně na pouť tisícovky hloupých bigotů“. Sloup, který byl v Mnichově postaven ke cti Nejsvětější Panny Marie (jako vótum vděčnosti za záchranu města před švédským nájezdem za třicetileté války), označil jako „pomník hloupé bigotnosti a chybné politiky nejvyššího stupně“.

Podobné pocity měl i jiný osvicenský spisovatel, Carl J. Geiger, který si při návštěvě bavorského Eichstattu „odnesl domem“, že to město (jeden z nejskvělejších příkladů barokní architektury v Německu) „bylo vybudováno na sídle ponurého barbarství a hlouposti, a těžké, nezdravé ovzduší dává znát, že zde panuje duch ortodoxie a fanatismu“.

Katolíci ale byli úplně „jiní“. Budovali města jinak než „normální“ lidé, dýchali nějaký jiný vzduch, a dokonce i jejich pohled byl úplně jiný. V druhé polovině 18. století mezi německými osvicenskými elitami se začalo prosazovat pojetí „náboženské fyziognomie“. Mezi nejzávažnějšími otázkami přetřásanými novou osvicenskou „vědou“ byla záhada „katolického pohledu“. Všeobecně nebyl ten pohled dobrý, s výjimkou katolíček. Všimavý F. Nicolai si to

tiž všiml, že „v něm je cosi měkkého, stydlivého, něco tvrdošíjného, něco vnitřního. Proto také katolická děvčata vypadají *ceteris paribus* pěkněji než jiná.“

To, co je „jiné“ – s významem horší, protože zaostalé – zasluhovalo rovněž výsměch. Vlastně už od doby osvicenské se počíná do soustavy protikatolické propagandy dodávat ještě jedna složka – pohrdání vírou tzv. obyčejných lidí (katolíků). Již citovaný F. Nicolai v díle *O náboženství a náboženských zvycích ve Vídni*, publikovaném roku 1781, mj. tvrdil: „Věra v zázraky a vláda farářů, které jsou nerozlučitelně spojené s katolickým náboženstvím, byly rozvíjeny po staletí, aby tlumily síly lidského rozumu.“ Projevem této katolické „pověry“ bylo podle tohoto autora to, že „každodenně v katolických zemích je oplatek z mouky takřikajíc přeměňován v Boha“. Takovým způsobem byl popsán zázrak proměnění, který se uskutečňuje během každé mše svaté.

Stejným způsobem se vysmívali tomuto základnímu dogmatu katolické víry roku 1735 v publikovaném tisku v Anglii pod příznačným titulem *Transsubstanciacie v satíře* (Transubstation satirized). „Satira“ vycházela mj. z publikování ilustrace, která představovala Dítě Ježíše hosené pod mlýnské kolo, pod nímž se objeví hostie. Takových příkladů „satirického pojetí“ katolické víry v osvicenských publikacích je možné uvést desítky.

Katolické Polsko – zpátečnické a kruté

Jak již bylo uvedeno, pro představitel osvicenských intelektuálních elit byla cesta do katolické země srovnatelná s výletem na nějakou cizí planetu, případně s objevením nového, neznámého kontinentu. Ne náhodou se běžně v britském nejvýznamnějším tisku 18. století objevovalo na každém kroku srovnávání katolických Irů s „americkými divochy“. Pruský král Fridrich II. Veliký, z pozice svého ateismu v osvicenských salonech oslavovaný jako „král-filosof“ (to je další důvod k propagandistické manipulaci jazykem – srovnávání filosofie s ateismem), po prvním záboru Polska přirovnával jeho obyvatele k Irokézům.

Tento osvicenský „král-filosof“ byl nejenom iniciátorem dělení Polska, ale

John Seymour Lucas (1849-1923): *The Gordon Riots*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

patřil rovněž mezi přední autory, kteří je líčili jako zemi zaostalou, na pokraji nouze, spravovanou anarchickou šlechtou a tmářským katolickým duchovenstvem. Takto přicházel antipolonismus společně s antikatholicismem. Tyto pohledy král Pruska uplatňoval ve své bohaté korespondenci s čelnými představiteli západoevropských osvícenských elit (v čele s Voltairem). Ti všichni zase ochotně přijímali protipolskou a zároveň i protikatolickou propagandu, spatřovali v ní odůvodnění již dříve přijaté „černé legendy“ katolicismu jakožto náboženství lidí zaostalých a zároveň krutých.

Soustavně prováděná propaganda dokáže úplně změnit skutečnost. Vedoucí oddělení propagandy Třetí říše Joseph Goebbels říkával, že stačí jen dostatečně často opakovat lež, a lidé ji uvěří. Toto pravidlo každého propagandisty a manipulátora určitě nebylo vymyšleno tímto německým politikem. Precedentů bylo velmi mnoho. V této souvislosti je třeba připomenout propagandu vedenou v době osvícení, podle níž Polsko (země katolická a navíc zaostalá) není jenom skanzenem v civilizované Evropě, ale je skutečným „domem útisku“ pro nekatolické menšiny žijící v této katolické zemi.

Záminkou k vykonstruovanému propagandistickému útoku se stala tzv. toruňská srážka roku 1724. V červenci tohoto roku došlo v Toruni k potyčkám mezi katolíky a protestanty, které vyvrcholily útokem těch druhých na místní jezuitskou kolej, která byla evangelíky zničena (zneuctěna byla i katolická kaple nacházející se na území koleje). Na tyto události stát ostře reagoval. Soud, který svolal král August II., odsoudil několik účastníků srážky (protestantů), mezi nimi i dva purkmistry, k trestu smrti.

Ve všech protestantských zemích vypukla jako reakce na tyto události kampaň, která očerňovala Polsko – jako „zemi krajní náboženské intolerance“. Vrátil se rovněž motiv katolicismu jako náboženství „přirozeně zaměřeného na násilí“. Podle vzoru, který se ukázal v protestantském tisku na Britských ostrovech roku 1724, se vyrojily s využitím příležitosti „toruňské srážky“ články připomínající, že „papismus byl vždy krvavým náboženstvím, které učí pronásledovat

Chci říct toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium - Lk 9,51-62

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“

Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupat a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“

Jiného zase vybidl: „Pojď za mnou!“ On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“

Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“

A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“

Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

protestanty ohněm i mečem, a to za použití jiných nelidských krutostí“.

Je třeba připomenout, že ve stejné době ve Velké Británii nebo v jí okupovaném Irsku platila proti katolíkům směřující „trestní práva“, která nejenom zakazovala vykonávání – i v soukromých domech – katolického kultu (především mše svaté), ale také zbavovala katolíky většiny veřejných práv (zákaz zastávání státních a samosprávních úřadů, zákaz vykonávání učitelské profese, zákaz získávání akademických titulů), a dokonce omezovala právo dědit půdu (podobný zákaz se týkal kupování půdy katolíky). Dodejme, že podobný systém diskriminace katolíků existoval také v protestanty ovládaných skandinávských zemích nebo v Holandské republice (kde se katolíci mohli účastnit mši svatých sloužených v tzv. tajných kostelech v soukromých domech – *schuilkirken*). Počátek zrovnoprávnění katolíků na Britských ostrovech přišel na řadu až ve 30. letech 19. století a ve skandinávských státech teprve ve 20. století. Musíme dodat, že každý pokus britské vlády o revizi – ne o úplné odstranění – práv diskriminujících katolíky koncem 18. století se setkal s ostrou, negativní reakcí protestantské většiny.

Když roku 1778 britský parlament schválil částečnou toleranci pro katolíky (*Catholic Relief Act*, který však katolíkům nedával plná politická práva – např.

právo hlasovat nebo svobodu praktikovat své náboženství), v červnu 1780 proběhly v Londýně protikatolické výpady (tzv. Gordon Riots). Útočilo se dokonce na ambasády katolických států, byly demolovány kaple nacházející se na jejich území. Vláda musela poslat vojsko, aby potlačilo týdny trvající protikatolické pogromy. Výsledkem těchto represí byla smrt 280 protestantských účastníků potyček. Srovnajme to s oběťmi tzv. toruňské srážky, což mělo být hlavním zdůvodněním „krvežíznivosti papismu“.

V té době Polsko 18. století – země údajné intolerance a náboženského pronásledování – bylo státem, kde skutečně mohl vládnout (jako král) pouze katolík, a rovněž sněm byl jinověrcům nepřístupný. Ale nekatolíci měli v té době v Polsku značné množství veřejných práv. Mohli získávat úřady v samosprávě (stát se purkmistry), mohli bez překážek vyznávat své náboženství a tisknout vlastní knihy. Na sněmech v 18. století přijímali usnesení povolit v Polsku žijícím muslimům (litevským Tatarům) renovaci nebo postavení nových mešit. Ve stejné době v Polsku nebyly zaznamenány žádné protižidovské pogromy. Ovšem propagandisté věděli už v 18. století svoje: Polsko jako země katolická je zemí intolerance a náboženského útisku. Abychom užili slov evangelia – „a to mínění je rozšířeno až dodnes“.

Z Mhujcie się 1/2013 přeložila -vv-

Když ti Bůh přihraje míč Medžugorje a moje cesta zpátky k víře

Vyrostl jsem ve švábském Augsburgu v dělnické rodině. Můj tatínek byl evangelík, maminka katolička. Moji rodiče tedy byli věřící, a proto jsme byli já a tři sourozenci vychováni ve víře. Moje matka dbala na to, abychom pravidelně chodili v neděli na mši. Nějakou dobu jsem byl i ministrantem.

Moje školní vzdělání trvalo jenom osm let a tak jsem se už ve čtrnácti letech začal učit řemeslu. Rodiče byli chudí, a tak nezbyvalo nic jiného, než se co nejdříve postavit na vlastní nohy. Jediným motorovým dopravním prostředkem v naší rodině byl malý moped. Cesty na dovolenou a výlety do vzdálenějšího okolí nebyly pro mě a moje sourozence možné. Ale všimli jsme si, že mezi našimi přáteli bylo mnoho těch, jejichž rodiče se museli potýkat s ještě obtížnějšími životními podmínkami. Soudržnost mezi námi dětmi byla tenkrát veliká, vždyť jsme všichni pocházeli z podobných sociálních podmínek a taková témata, jako značkové oblečení, mobily, nesčetné programy v televizi a podobně, byla pro nás úplně neznámá. Když se dívám nazpět, mohu říci, že jsem prožil jednoduché, ale velmi pěkné dětství.

Se svým vstupem do zaměstnání jsem se stále více od Boha vzdaloval. Svou matku jsem ponechal ve víře, že stále pravidelně chodím do kostela. Ve skutečnosti jsem tento čas trávil s kamarády a s církví jsem už neměl nic společného.

V mém životě se událo mnoho pozitivního. Oženil jsem se s milou ženou, kterou mám rád už 40 let. V dětství jsme bydleli blízko sebe, takže pokud připočítáme dobu her na pískovišti, poznali jsme se ještě mnohem dřív. Dala mi tři milá děvčátka a podporovala mě po mnoho let v mých snahách. Většinou se moje cíle točily kolem zaměstnání, peněz a kariéry. Brzy jsem dosáhl, navzdory mému obyčejnému školnímu vzdělání, významného postavení v zaměstnání. Finančně se nám dařilo, mohli jsme cestovat, měli jsme komfortní auta, vlastní dům, dětem jsme zajistili dobré vzdělání, tedy nic pro nás nebylo nespílitelné. A vždycky jsem

se snažil, abych to, čeho jsem dosáhl, dále rozšiřoval. Lidské vztahy se omezovaly jenom na pracovní okolí a moje rodina se musela přizpůsobit mojí cestě. To vedlo stále více k problémům, zvláště při výchově a přípravě našich dětí na povolání. Po mnoho let jsem byl víkendovým hostem ve vlastním domě a z důvodu povolání jsem žil po většinu svého času v hotelech.

Na Boha jsem pomyslel, jenom když jsem byl opravdu v úzkých. Ale potom jsem na jeho pomoc hned zase zapomněl. A tak to šlo dále několik let.

A potom mi přihrál míč a já jsem ho nevědomky chytil...

V blízkosti místa, kde bydlím, je jedno opatství, které je také oblíbeným výletním místem. Je tam klášterní knihkupectví, jež nabízí obsáhlý sortiment knih a CD. Proč jsem tam tehdy jel, už nevím.

Ale papež Benedikt XVI. jednou velmi výstižně napsal: *Touha po Bohu je hluboce zapsána do lidského srdce, takže se člověk stále znovu, i dnes, otvírá Bohu.*

Jeden dříve, druhý později. A proto bychom neměli nikdy nikoho odmitat.

Každopádně jsem tenkrát zašel do toho obchodu a koupil jsem si tam jedno CD s mariánskými písněmi.

Proč? Nevím. Pak jsem je tajně v autě poslouchal, protože ostatním jsem se s tím nechtěl svěřit.

Na tomto CD byla také jedna píseň o Matce Boží z Medžugorje, která mě na první poslech oslovila. A pak jsem byl zvědavý a hledal jsem na internetu.

Nejdříve bezvýsledně, protože jsem na vyhledávači špatně zadal slovo Medžugorje. Ale potom se to přece povedlo. Teď jsem věděl, oč jde.

O několik dnů později jsem řekl své ženě, že pojedou do Hercegoviny, přesněji do 1200 km vzdáleného Medžugorje. Proč, to jsem jí tenkrát nechtěl vysvětlovat. Sám jsem nevěděl, co tam chci. Dnes, při pohledu nazpět vím, že jsem v tom okamžiku byl hledajícím, který byl veden.

Tak jsem se tam jednoduše vydal. Žádná příprava na cestu, žádné přesné plánování. Bylo to v únoru 2006. A to byl ten okamžik, kdy mě zastihlo volání Matky Boží.

Po několika dnů jsem byl v Medžugorje a můj pobyt se skládal z pozorování, přemýšlení a studování. Jednou jsem také navštívil mši pro poutníky. Jinak jsem nechal na sebe všechno působit, aniž bych věděl, co to pro mě znamená. Koupil jsem si pak také růženec. Jak se růženec modlí, to jsem už nevěděl.

Okamžik, který mnoho změnil nastal cestou domů. Během dvanáctihodinové jízdy autem – aniž bych to vědomě chtěl – mi proběhl celý můj život jako film. Bylo to strašné a po celou cestu jsem nezadržitelně plakal jako nikdy předtím ve svém životě. To proto, že jsem měl před očima, jakými milostmi mě Bůh obdaroval a jakým nevděkem jsem se mu odplátil. Pro všechno jsem měl v životě čas, jenom ne pro Boha. Můj život byl zatížen hříchy, a přesto jsem měl v té chvíli pocit, že on mě miluje a chtěl by mě vrátit zpět do svého slitování.

Od tohoto okamžiku jsem věděl, že se můj život musí změnit. Chtěl jsem svůj život zaměřit na Boha a při všech svých rozhodnutích se ptát na to, co ode mě teď Bůh očekává! A chtěl jsem postavit Boha na první místo ve svém životě. Ode dneška jsem se chtěl otevřeně a pevně hlásit k Ježíši, k Marii a ke své církvi.

Také ve svém okolí, v povolání, co s tím podle všeho mělo málo co do činění, chtěl jsem dokázat vytrvalost ve své víře a nepřípouštět žádné kompromisy. Při osobních rozhodnutích, která moje povolání nutně přináší, se dnes nechám vést Bohem. Ne tím, co ostatní ode mne očekávají!

Moji osobní proměnu nehodnotila velmi kladně jenom moje rodina, ale také lidé v mém okolí na pracovišti to zpozorovali a podle mého názoru vzrostl vzájemný respekt a důvěra.

Rozhodujícím bodem obratu byla moje zpověď v Medžugorje. Skoro po čtyřiceti letech první zpověď. Byl to pro mě osvobozující zážitek. Přitom jsem teprve při své druhé poutní jízdě dostal odvahu přistoupit ke zpovědnici. Tehdy jsem pocítil, že dokonalé obrácení není možné bez zpovědi, a potom se náhle dostavila odvaha ke zpovědi.

Při mnoha svých poutních cestách do Medžugorje jsem často zažil, že lidé po zpovědi byli jakoby osvobozeni od zátěže, kterou s sebou vláčili po desetiletí. Je tomu v životě často tak, že máme pocit jako při běhu na sto metrů s telefonní budkou na zádech. A po zpovědi cítíme, že jsme byli těžké telefonní budky zbaveni. A konáme všechno lehčeji, když žijeme v přesvědčení, že naše slabost souvisí s dědičným hříchem. A slabost nebudeme moci nikdy úplně vyloučit. Zlomyslnost, to je opravdový hřích a tomu bychom se měli pro všechno na světě vyhnout.

Často jsem se tenkrát modlil za to, aby mě mohla Matka Boží přijmout do svých služeb. Ale nevěděl jsem jak.

Ale i to se samo vysvětlilo: Jako nadšený amatérský fotograf jsem fotografoval ovšem také během svých krátce po sobě se opakujících poutních cest.

A potom mě jednoho dne anglicky oslovil jeden muž z Medžugorje, který chtěl vědět, proč jsem stále na cestách s kamerou. Ve svých rozpacích jsem řekl, že bych snad jednou chtěl uveřejnit obrazový kalendář o tomto místě milosti. „Dobrá,“ řekl a objednal si spontánně větší množství fotografií.

Jure Vasily, provozovatel hotelu Villa Regina v Medžugorje, byl tím člověkem, se kterým jsem mluvil.

Pro mě bylo nepředstavitelné, aby ke mně přistoupil úplně neznámý člověk s takovou otevřeností a srdečností. Najednou

Tomu slibuji nebe...

„Zpytování svědomí je pohled do naší duše, podobný tomu, kterým na ni pohlédne Bůh v okamžiku naší smrti.

Pak Bůh ocení to dobré, to zlé zavrhne a nás pošle podle naší zásluhy do nebe, do očištky nebo do pekla. Večerní zpytování svědomí nám musí denně dát poznat, co musí být v naší duši zavrženo či očištěno, nebo co může být odměněno.

Toto zkoumání se dá dobře provádět jenom s milostí Boží, protože bez ní buďto nenajdeme zlo vůbec, nebo najdeme pro ně omluvu.

S Boží milostí ale naše chyby poznáme, stěžujeme si na ně a opravujeme je.

Prosme Boha o tuto milost, abychom své zpytování svědomí dělali denně a dobře.

Jiným prostředkem je takzvaná partikulární (částecná) zkouška. Ta zkouší jenom jeden bod:

Jak cvičila naše duše tuto ctnost?

Jak se pracovalo na zlepšení této chyby?

Jak se splnila tato povinnost?

Partikulární zkouška je mocnou pomocí pro duši. Musí se dělat denně a velmi pozorně. Tomu, kdo svoji partikulární zkoušku dělá denně a dobře, tomu slibuji nebe!

Podstatné je zvolit si z uvedených tří otázek tu, která nám nejvíce odpovídá. A když si zvolíme předmět zkoumání svědomí, máme se ho dlouho držet a snadno ho neměnit.“

P. Emmanuel

* * *

P. Emmanuel (1826–1903), občanským jménem Louis André, byl 53 let zemským farářem ve francouzské Champagne. Svoji farnost Mesnil-Saint-Loup vedl nadpřirozenými prostředky milosti od povrchního zvykového křesťanství k nadšené a příkladné katolické praxi. Celá farnost se zúčastnila každý den horlivě liturgického života církve.

Šířil učtu k Matce Boží pod titulem „Naše milá Paní svatě naděje“. Roku 1872 založil malý benediktinský klášter, na jehož opata byl povýšen roku 1892 – po připojení společnosti k olivetanům. Byl pokládán za „monastického faráře z Arsu“. Je autorem několika duchovních spisů.

Z Kirchliche Umschau 2/2013 přeložil -mp-

jsem byl skeptický. Ale Jure zůstal umíněný. Po návratu byl už na mém počítači e-mail. On ty kalendáře skutečně chtěl. Tolik důvěry mě přemohlo a já jsem musel svoje plány proměnit ve skutek. A tak jsem od roku 2007 pilně zaměstnán tím, abych rozvíjel stále více tento malý apoštolát. A je krásné, že jsem přitom poznal tolik milých lidí, kteří jsou pro mě vzpruhou, abych na tomto projektu dále pracoval. S vydáním na rok 2013 je to již 5. ročník, a tak moji ženu i mě stále těší, že jsme tolik lidem mohli způsobit radost. S rodinou J. Vasilyho nás od té doby pojí hluboké přátelství. Můj kontakt s církví je stále silnější. Dnes pracuji jako fotograf v oblasti náboženství velmi intenzivně. S konventem opatství, v němž všechno začalo, žijeme ve velkém přátelství.

Můj život se prostřednictvím Medžugorje zcela změnil. A jsem Marii vděčný, že mě touto cestou přivedla k Ježíši.

Také jsem se poučil: mluvíme tak často o míru ve světě, ale musíme začít nejdříve vnášet mír do naší rodiny! To je náš nejdůležitější životní úkol! A jestliže tohoto cíle dosáhneme, pak jsme na cestě ke svatosti.

Byl jsem ztracený syn a On mě s láskou znovu přijal. Děkuji Ježíši, děkuji Marii.

Pane Ježíši, potřebuji Tě. Děkuji, že jsi na kříži zemřel za moje hříchy. Děkuji, že jsi mi odpustil moje hříchy a daroval život věčný. Veď mě a utvoř mě podle Tvé vůle! Amen.

Bůh vám všem žehnej!

Z Maria heute 5/2013 přeložil -mp-

Katechismus andělů (28)

ANDELE STRÁŽNÍ LIDÍ (6)

Jaký význam má toto ustanovení Prozřetelnosti?

Především nám dává vidět starostlivost, s jakou Bůh obklopuje národní společenství. Tím, že je Boží prozřetelnost svěřuje do péče jednotlivého anděla, ukazuje na vznešenou myšlenku, že máme vytvářet časný řád vzhledem ke všemu duchovnímu, jehož je tento řád nositelem: ukazuje na náboženskou hodnotu kultur a civilizací, která se týká spásy duší. Dále a mnohem hlouběji se skrže nauku o andělu strážném národů dotýkáme samotného řádu Božího řízení. Bůh nepochybně tvory sobě samotným poté, co je uvedl do existence. Poskytuje jim to, co potřebují pro svou realizaci přirozenou i nadpřirozenou: člověk a především ony masy lidí v pohybu a dění, které vytvářejí společenství, jsou-li ponechány samy sobě, jsou příliš nestálé. Pozitivní zákony jsou příliš abstraktními normami, aby stačily pro dosažení konečného cíle: není tak potřebná živá norma, vyšší bytost, která má pochopení cíle?

SLUŽBA ANDELEŮ VŮČI HRÍŠNÍKŮM

Jak andělé pomáhají hříšníkům?

Jistý anonymní kartuzián v 15. století poukazuje na to, že dosti často anděl v hříšnicích podněcuje pocit hrůzy, aby tolik nehřešili, kolik by chtěli. Příklad, který uvádí, je vybrán z událostí biblických dějin: Bileám jel na své oslici proklít Izrael a třikrát mu v tom zabránil anděl. (srov. Nm 22)

Omezuje se služba andělů jen na odvrácení podnětů ke hříchu?

Ne, pomoc našich nebeských druhů se projevuje rovněž po hříchu: když si svědomí týrané vyčtkami umiňuje, že již nebude urážet Boha, děje se toto předsevzetí také skrze službu dobrých andělů. Tak čteme v knize Soudců: „I vystoupil posel Hospodinův z Gilgálu do Bételu a volal: »Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem přísězně slíbil vašim otcům. Prohlásil jsem: ‚Svou smlouvu s vámi navěky nezruším. Vy však nesmíte uzavřít žádnou smlouvu s obyvateli této země. Jejich oltáře rozkopáte.‘ Vy jste mě neuposlechli. Čeho jste se to dopustili? Proto jsem také prohlásil: ‚Nevypudím je před vámi. Budou vám osidlem a jejich božové vám budou léčkou!« Když Hospodinův posel promluvil tato slova ke všem Izraelcům, dal se lid do hlasitého pláče.“ (Sd 2,1-4)

Projevuje se služba andělů také během hříchu?

Ano, a trest je zde velmi zjevný a příkladný. Tak tomu bylo v případě Heliodora: když znesvětil jeruzalémský chrám a chystal se ho vyplenit, byl nepřetržitě bičován nebeskými bytostmi oděnými v nejkrásnějším lesku a nádherném rouchu, které ho tak navždycky odradily od znesvěcování svatých míst. (srov. 2 Mak 3,26-28.33-34)

Tyto příklady vzaté z Písma svatého se často opakují v našem každodenním životě: nepomáhají nám andělé před proviněním, při něm a po něm? Před proviněním, když užívané prostředky přestanou

v našich rukou tajuplně fungovat (auto, které má poruchu, nevydařená schůzka, atd.). Po provinění, když stud po pádu vede k dokonalé lítosti; nakonec v téže chvíli, kdy hříšník páchá svůj hřích (přistřižený mlsoun, zloděj vyrušený při svém činu apod.). Kolikrát můžeme vidět, jak lidé, kteří na počátku smýšleli špatně, se nakonec radují z náhody, která je přivedla k jediné důležité věci: ke spáse jejich duše. Myslí tehdy na to, aby poděkovali svému dobrému andělovi?

ANDELE A PARUZIE

Co je to paruzie?

Toto slovo pochází z řeckého *parousia* (úkon příchodu, představení se) a znamená druhý příchod Kristův, konec světa, všeobecné vzkříšení mrtvých a poslední soud.

Co říká Písmo svaté o andělech na konci časů?

Dvě svaté knihy, které nás informují o činnosti andělů na konci časů, jsou evangelium a Apokalypsa.

Především není možné oslabovat velikolepé proroctví Pána u svatého Matouše: „Potom se objeví znamení Syna člověka na nebi a tehdy budou naříkat všechny národy země. A lidé uvidí Syna člověka přicházet na nebeských oblacích s velikou mocí a slávou. Pošle své anděly s mohutným hlaholem polnice a ti shromáždí jeho vyvolené ze čtyř světových stran, od jednoho konce nebes až k druhému.“ (Mt 24,30-31)

Pak podobenství o dobrém zrnu a koukolu představuje anděly provádějící třídění: „Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mt 13,40-42)

Nakonec je tady slavnostní ohlášení u svatého Lukáše: „Pravím vám, *dico autem vobis*, každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i Syn člověka přizná před Božími anděly.“ (Lk 12,8)

Nemůžeme v tom vidět pouhou stylistickou klauzuli, jako by andělé byli součástí nutné okras; když pomáhají při soudu, je to proto, že byli svědky našich

V Roce víry, v roce jubilea příchodu svatých Cyrila a Metoděje a v jubilejním roce služebnice Boží Matky Vojtěchy Hasmandové Vás zveme na **konferenci MATKA VOJTĚCHA A POKONCILNÍ OBNOVA, JEJÍ POSELSTVÍ PRO DNEŠNÍ DOBU**. Datum a místo konání: **14. 9. 2013, Biskupské gymnázium v Brně, Barvičova 85.**

Přednášející: Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, Mgr. Pavel Pokorný, P. ThDr. Jacek Kempa, P. Prof. Jaroslav Brož, P. Dr. Vojtěch Kodet O.Carm., PhDr. František Schildberger, SM. Joannes Sedláčková SCB, SM. Remigie Češíková SCB.

Pořádá Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského pod záštitou brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho. Program konference začne v 9 hod. mš svatou v kapli gymnázia. Oběd bude zajištěn pro zájemce (75 Kč, i bezmasé jídlo).

Přihlásit se můžete do 31. 8. 2013 pomocí formuláře na www.boromejky.cz/matkavojtecha.

Poštou: Sestry boromejky, Konference o Matce Vojtěše, Šporkova 12, 118 00 Praha 1.

Další informace je možné získat na e-mailu: postulace@boromejky.cz.

Podrobný program obdrží přihlášení zájemci do 6. 9. 2013. Registrace přihlášených bude do 8.45 hod. v aule gymnázia. Účastnický příspěvek je dobrovolný.

pozemských zápasů. Nyní jsou tudíž po boku nejvyššího Soudce jako svědkové pocty, kterou Ježíš vzdává před tváří andělů – *coram angelis Dei* – těm, kteří ho nezapřeli na zemi.

Co nám říká kniha Apokalypsy?

Apokalypsa odhaluje, jaká bude role andělů na konci světa: budou vykonavateli Božích trestů a hlasateli Kristova vítězství.

Nejprve tresty: „A uslyšel jsem z chrámu silný hlas, jak volá na těch sedm andělů: »Jděte a vylejte na zemi sedm misek Božího hněvu.«“ (Zj 16,1) „Tu jeden silný anděl zvedl kámen podobný velkému žernovu a hodil ho do moře se slovy: »Se stejnou prudkostí bude svrženo velké město Babylón, že po něm nezůstane stopa.«“ (Zj 18,21) „Z plné síly anděl zavolal: »Padl, padl ten veliký Babylón! Změnil se v obydlí démonů (...).«“ (Zj 18,2)

Po tomto rozpoutání Božího hněvu ohlašují andělé konečné vítězství: „A zatroubil sedmý anděl. Tu se ozvaly v nebi silné hlasy: »Teď se ujal vlády nad tímto

světem náš Pán a jeho Pomazaný a bude kralovat na věčné věky!«“ (Zj 11,15) „Potom jsem uviděl anděla stojícího na slunci; volal silným hlasem na všechny ptáky, kteří létají vysoko uprostřed nebe: »Pojďte, sleťte se k velké hostině, kterou připravil Bůh...«“ (Zj 19,17)

Jak komentovali Otcové tyto texty Písma?

S takovýmto leskem popsal svatý Cyril Jeruzalémský obrovské množství andělů shromážděných k poslednímu soudu: „Vidíš, člověče, před jaké množství svědků k soudu předstupuješ. Všechny lidské rody budou přítomné. [...] Vyvolává to v tvé mysli všechny, kteří žili od Adama až do dnešního dne. Je to nesmírný zástup. Ale je ještě malý, protože andělů je mnohem více. Je to devadesát devět ovcí, zatímco lidstvo představuje tu jednu. [...] Vždyť je psáno, že jeho služebníků je tisíckrát tisíc (Dan 7,10), ne že by toto číslo definovalo jejich množství, ale proto, že prorok neuměl vyjádřit větší.“ (PG, t. 33, 903 A)

Cyryl Jeruzalémský nám pak na jedné straně ukazuje anděly, kteří shromáždí hříšníky: „Obklíčení nebeským vojskem nemohou nikam uniknout.“ (PG, t. 33, 900 C) Na druhé straně anděly, kteří shromáždí spravedlivé: „Král slávy nepohrdá žádným ze svých služebníků, on, který je doprovázen anděly a dělí se o trůn s Otcem. Aby se vyvolení nesmí síli se svými nepřáteli, vyšle hlasem trubky své anděly a oni shromáždí vyvolené ze čtyř stran. [...] Pojďte, požehnaní mého Otce, řekne těm, kteří budou nesení na mračných vozech a kteří budou shromážděni anděly.“ (PG, t. 33, 901 A)

Stejná myšlenka se objevuje u svatého Efréma: „Andělé budou vysláni na všechny strany a shromáždí vyvolené ze čtyř světových stran podle slov Pána.“ (Assemani, II, 193) Ještě jednou se tu prokáže povaha poslání andělů. Jako připravili skrytou paruzii Pána, tak budou také předchůdci jeho slavné paruzie.

(Pokračování)

*Přeložili ing. Antonín Džbánek
a P. Štěpán M. Filip OP*

Návrh zákona o zákazu léčby homosexuality v Německu

STANOVISKO KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ

Dne 20. března 2013 přednesla spolková frakce SVAZU 90/ZELEŇÍ návrh zákona „K trestání léčení s cílem změny sexuální orientace u nezletilých“ (tiskopis 17/12849). V něm se praví, že „nabídka a provedení“ takové terapie „budou postihovány peněžitými pokutami“. Svaz katolických lékařů (BKA) odmítá iniciativu jako nevěcnou a neoprávněnou. Dr. Gero Winkelmann a Dr. Karl Steudel uveřejnili jménem Svazu katolických lékařů v Německu jasné stanovisko proti „utlačování projevu názoru, pomocných otázek a nabídek pomoci“ v této oblasti a vyhlásili založení organizace „Síť pomoci při homosexualitě“.

1. Nikdo nebude jako homosexuál „opovrhován“, ani nebude nucen k léčbě, ani se mu nebude škodit. Všichni lidé ale mají právo na lékařskou, psychologickou a duchovní pomoc, zvláště také u tabuizovaného tématu homosexuality, a také na informaci, objasnění a úctu k jejich lidské důstojnosti.

2. Lékaři, psychoterapeuti a duchovní mají právo, povinnost a svobodu na diagnostická a terapeutická opatření, když budou požádáni o odbornou podporu a pomoc. Lékařská a duchovní pomoc může být poskytnuta, i když pojem „homosexualita“ v současné době není vyznačen v ICD-10GM (v seznamu nemocí). Lékařské profesní právo zakazuje v § 2,2, „...aby zájem třetí osoby byl postaven nad dobro pacienta“. Křesťanský pohled na člověka vyžaduje, aby mu byla nabídnuta pomoc, a pomoci mu, bez ohledu na osobu a okolí. Nakonec odkazujeme na svobodu povolání a vědy.

3. Sebeurčení postiženého člověka se musí ctít. Kdo hledá pomoc, má ji dostat uzdravujícím způsobem, neškodně, důstojně.

4. Připojujeme se k oznámení Německého institutu pro mládež a společnost z 25. 3. 2013 (viz www.dijg.de).

5. Specifická pomoc při problémech se sexuální orientací je v určitých odbor-

ných kruzích známa a má být v rámci zakládáné „Síť pomoci při homosexualitě“ dále upravena a zaváděna. Také další výzkum příčin a možností ošetření.

6. Žádáme zodpovědné politiky, lékařské a duchovní funkcionáře a zodpovědné osoby naší země, aby se zasadili za skutečné zdravotní a duchovní blaho svých občanů a nepřipustili žádný útlak projevu názoru, otázek a nabídek pomoci.

7. Je naléhavě zapotřebí chránit neporušenost každého občana a neohrožovat děti, varovat před sexuálními praktikami (orální a anální styk), které ohrožují zdraví právě u mladých, aktivních homosexuálů.

Důležitý lékařský a duchovní úkol spočívá zvláště v prevenci a objasňování, ne v zamlčování nebo v lhotejnosti k infekčním onemocněním či duševním zraněním.

*Gero Winkelmann a Karl Steudel
Z Kirche heute 5/2013
přeložil -mp-*

Pondělí 1. 7. 2013: 6:05 Octava dies (726. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství **7:00** Terra Santa News: 26. 6. 2013 **7:20** Guyanská Diana **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum s Mons. Václavem Malým **8:15** ELIATA/CZ/: Festival pod věží 2010 **9:10** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **9:45** NOEkreace (189. díl) **10:00** Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí **10:30** BET LECHEM – vnitřní domov (1. díl): Rosangela de Oliveira Salazar **10:50** Národní kámen **11:30** Zabetonovaný v Bohu **11:40** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (64. díl): Tomášem Jungem 1. díl **13:05** CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) **13:25** Sněžka **13:45** Octava dies (726. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:15** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **15:20** Naděje na vzdělání **15:40** V souvislostech (17. díl) **16:00** Kdo je papež František? **16:45** Bludička lásky **17:00** NOEparáda (210. díl) **18:25** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **18:30** Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Nová šance **19:20** Ars Vaticana (10. díl) **19:30** Přejeme si... **19:45** Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 [P] **20:00** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století [P] **20:30** Klapka s... (48. díl): Michalem Mačičkou **21:30** Na koberečku (85. díl) **21:45** MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **22:55** Octava dies (726. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Indonésie **1:00** Poslech Radia Proglas.

Úterý 2. 7. 2013: 6:05 Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 **6:15** Má vlast: Hustopeče nad Bečvou **7:50** Pro vita mundi (35. díl): Gabriela Rajdusová **8:30** Poselství svatých: Svatý Petr **8:40** Půtník **8:50** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **10:00** Octava dies (726. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** MUDr. Roman Joch – Křesťanská sociální nauka **11:40** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **11:45** Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (55. díl): Dechovka **12:35** Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 **12:45** Ars Vaticana (10. díl) **12:55** Eucharistie: Kříž obětí **13:25** V zákulisí **14:00** Guyanská Diana **14:25** Kulatý stůl: Putování modrou planetou – Indonésie **16:00** Sněžka **16:15** Přejeme si... **16:30** Šovanek **16:55** Misie skrze svědectví **17:45** BET LECHEM – vnitřní domov (1. díl): Rosangela de Oliveira Salazar **18:00** Cirkus Noeland (4. díl) **18:30** O Mlsálkovi (2. díl): Jak nechtěl Mlsálek spívat **18:40** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **18:45** Dávní hrdinové: Na konci světa **19:10** NOEkreace (189. díl) **19:20** Včely a Ludia **19:30** Zabetonovaný v Bohu **19:40** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 [P] **20:00** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **21:00** Pernštejnská Fortuna 2012 **21:20** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **21:35** Terra Santa News: 26. 6. 2013 **22:00** Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 **22:10** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (79. díl) **23:30** Post Scriptum s Mons. Václavem Malým **23:45** 20 let jeden pro druhého: Charita Sv. rodiny Nový Hrozenkov **0:05** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **0:20** Život zvířeti **1:00** Poslech Radia Proglas.

Středa 3. 7. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **6:20** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **7:45** NOEkreace (189. díl) **7:55** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): autor

a průvodce Marek Orko Vácha **8:20** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **9:20** Ars Vaticana (10. díl) **9:30** Papež mezi drogově závislými **9:40** Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 **9:50** Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem **11:20** Čiernobiely svet **11:30** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Národní kámen **12:45** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **13:15** Poselství svatých: Svatý Petr **13:25** Post Scriptum s Mons. Václavem Malým **13:45** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **14:50** Na koberečku (85. díl) **15:05** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **15:25** Klapka s... (48. díl): Michalem Mačičkou **16:25** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (79. díl) **17:50** Octava dies (726. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:20** Zprávy z Věčného města: 1. 7. 2013 **18:30** O Mlsálkovi (3. díl): Mlsálek a letadlo **18:40** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **18:45** Svatí Cyril a Metoděj [P] **19:00** Dar z Medugorje **19:20** Terra Santa News: 3. 7. 2013 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž **20:15** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **21:15** CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) **21:35** Skryté poklady: Lubomír **22:10** Má vlast: Hustopeče nad Bečvou **23:45** NOEkreace (189. díl) **0:00** Naše Prémontře **1:00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 4. 7. 2013: 6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Pernštejnská Fortuna 2012 **6:45** BET LECHEM – vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž **7:00** Zabetonovaný v Bohu **7:10** Sněžka **7:25** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení **7:55** V zákulisí **8:25** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **8:45** Svatí Cyril a Metoděj **9:00** Dávní hrdinové: Na konci světa **9:25** Cirkus Noeland (4. díl) **9:55** Přejeme si... **10:15** Terra Santa News: 3. 7. 2013 **10:35** Léta letí k andělům (43. díl): Tomáš Špidlík, I. díl **11:00** Mimořádné vysílání z Velehradu – Studio Cyril a Metoděj [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast (2. díl): Karlštejn **13:40** Post Scriptum s P. Petrem Piňhou [P] **14:00** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **14:45** Přejeme si... **15:00** Kus dřeva ze stromu: Exoty **15:15** O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ **15:30** Směr Velehrad 2012 [P] **16:00** Mimořádné vysílání z Velehradu – Studio Cyril a Metoděj [L] **21:00** Mimořádné vysílání z Velehradu: Adorace vedená hnutím Emmanuel [L] **22:00** Mimořádné vysílání z Velehradu – Studio Cyril a Metoděj [L] **23:00** Mimořádné vysílání z Velehradu: Půlnoční mše svatá [L] **0:05** Kulatý stůl: Cyril a Metoděj **1:35** Poslech Radia Proglas.

Pátek 5. 7. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **6:20** NOEkreace (189. díl) **6:30** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **7:25** CHKO Moravský kras – Povodí Punkvy (4. díl) **7:45** Kulatý stůl: Cyril a Metoděj **9:15** Věrní odkazu sv. Cyrila a Metoděje **10:00** Mimořádné vysílání z Velehradu – Studio Cyril a Metoděj [L] **10:30** Hlavní poutní mše svatá z Velehradu k oslavám 1150 let příchodu Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu [L] **12:35** Léta letí k andělům (44. díl): Tomáš Špidlík, II. díl **13:00** Mimořádné vysílání z Velehradu – Studio Cyril a Metoděj [L] **15:00** Mše svatá byzantsko-slovanského ritu z Velehradu [L] **17:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (13. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **17:25** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **18:00** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti [P] **18:15** Ars Vaticana (11. díl) **18:25** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací

mič **18:40** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **18:55** Kus dřeva ze stromu: Exoty **19:10** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **19:35** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem [P] **19:45** Karelia – jeden den **20:00** Velkomoravský koncert 2012 **21:45** Na koberečku (85. díl) **22:00** Nedělní čtení: 14. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Guyanská Diana **23:10** Terra Santa News: 3. 7. 2013 **23:35** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení **0:05** V zákulisí **0:35** Jak potkávat svět (1. díl): se Spirituál kvintetem **1:40** Poslech Radia Proglas.

Sobota 6. 7. 2013: 6:05 Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **6:15** Post Scriptum s P. Petrem Piňhou **6:35** Eucharistie: Nový život ve vzkříšení **7:05** V zákulisí **7:35** Poselství svatých: Svatý Petr **7:45** Svatí Cyril a Metoděj **8:00** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **8:05** Cirkus Noeland (4. díl) **8:35** Dávní hrdinové: Na konci světa **9:05** V posteli POD NEBESY V. (1. díl) **10:00** Řeckokatolická mše svatá z Terchové/SK/[L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **12:25** Nedělní čtení: 14. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Terra Santa News: 3. 7. 2013 **13:35** Cvrlikání (1. díl): Tempo di Vlak **14:35** NOEkreace (189. díl) **14:45** Obec Šurovce **14:55** Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi **15:15** Krkonošský národní park (5. díl) **15:30** Volání v Nigérii **15:50** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **16:00** Outdoor Films **17:30** Zabetonovaný v Bohu **17:40** Platinové písničky (55. díl): Dechovka **18:15** Včely a Ludia **18:25** Sedmihlásky – Kamarádím s ptáčkem **18:30** O Mlsálkovi (5. díl): Mlsálek a nafukovací mič **18:40** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **19:40** Kurzy Alfa **20:00** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **20:50** Medugorje očima mladých: Festival mládeže 2012, v Bosně a Hercegovině, z pohledu českých účastníků akce [P] **21:10** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **22:05** Misie skrze svědectví **22:55** Budu pomáhat: Rozum a Cit **23:05** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **0:35** Národní kámen **1:15** Poslech Radia Proglas.

Neděle 7. 7. 2013: 6:15 Ars Vaticana (11. díl) **6:25** Papež mezi drogově závislými **6:35** Děti pomáhají dětem **7:10** Cvrlikání (1. díl): Tempo di Vlak **8:10** Taková jsem já **8:20** Jak si mě našel Antonín z Padovy **9:05** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **9:35** Na pořadu rodina **10:35** Na koberečku (85. díl) **11:00** Mše svatá z vrchu Oravcové/SK/[L] **12:30** Kurzy Alfa **12:45** Zpravodajské Noeviny (502. díl): 2. 7. 2013 **13:05** Platinové písničky (56. díl): Dechovka **13:40** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **14:30** Budu pomáhat: Rozum a Cit **14:40** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **15:35** Chodíval Matušek **16:00** Ignaciánský pulz **16:10** Doma jsem tam, kde se lidé mají rádi **16:30** Velká náboženství (1. díl): Křesťanství, židovství, islám [P] **16:55** Sedmihlásky: Za Nivniců **17:00** Cirkus Noeland (4. díl) **17:30** V posteli POD NEBESY V. (1. díl) **18:20** Směr Velehrad 2012 **19:00** BET LECHEM – vnitřní domov (4. díl): Martin Kříž **19:15** Poselství svatých: Marie, Matka Ježíšova **19:25** Země pod Tolštejnem **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (727. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Koncert JKO z Gongu 2013 [P] **22:05** Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **23:10** Nedělní čtení: 14. neděle v mezidobí **23:40** Haiti, 75 let přítomnosti salesiánů na Haiti **0:00** Ars Vaticana (11. díl) **0:10** Misie skrze svědectví **1:00** Poslech Radia Proglas.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysl Svatého otce a našich biskupů...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVENEC 2013

Všeobecný: Aby Světový den mládeže v Brazílii povzbudil všechny mladé křesťany v touze stát se učedníky a misionáři evangelia.

Misijní: Aby se na celém asijském kontinentě otevřely brány hlasatelům evangelia.

Úmysl našich biskupů: Aby se náš národ nezpronevěřil víře svých otců.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **EXERCICIE S P. LVEEM PAVLEM ELIÁŠEM OFMCap.**, které se uskuteční ve dnech **14. – 20. července 2013. Téma: Prohloubení základů víry (Člověk – důkaz Boží existence, hřích, muž a žena, modlitba).** Program začíná v neděli 14. července v 17 hodin večer a končí v sobotu 20. července v 15 hodin. **Přihlásit se lze do 3. července 2013** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo telefonicky na číslo 733 755 836.

UKONČENÍ VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ

SEKRETÁŘKY/SEKRETÁŘE v Národní kanceláři Papežských misijních děl ve Špindlerově Mlýně

Oznamujeme, že na základě inzerátu, který byl zveřejněn 10. června (a mj. v minulém čísle Světla), se již podařilo sehnat vhodného zájemce, který na místo sekretářky/sekretáře do Národní kanceláře Papežských misijních děl brzy nastoupí. Tímto je tedy výběrové řízení ukončeno. Děkujeme všem za pomoc a spolupráci. Vyprošujeme Boží pokoj a požehnání!

Kontakt: Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, 543 51, tel. 499 433 058 • pmd@missio.cz • www.missio.cz.

Společenství cyrilometodějských poutníků Vás zve na **XIII. CYRILOMETODĚJSKOU PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD** na poděkování za poselství evangelia, které přinesli svatí Cyril a Metoděj před 1150 lety a s prosbou za obnovení víry v našem národě. Putujeme z Vranova nad Dyjí **od 19. srpna 2013**, zahájení v 15 hod. mši svatou, je možné se připojit kterýkoliv den. Pouť vrcholí v sobotu **24. srpna 2013** v bazilice na Velehradě. **Duchovní téma:** Apoštolské vyznání víry. Více na www.fatym.com.

Liturgická čtení

Neděle 30. 6. – 13. neděle v mezidobí (v olomoucké katedrále slavnost Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Král 19, 16b.19–21
Ž 16 (15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
2. čt.: Gal 5,1,13–18
Ev.: Lk 9,51–62
Slovo na den: Chceš, abychom svolali z nebe oheň?

Pondělí 1. 7. – ferie
1. čt.: Gn 18,16–33
Ž 103 (102),1–2.3–4.8–9.10–11
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 8,18–22
Slovo na den: Pojď za mnou a nech.

Úterý 2. 7. – ferie
1. čt.: Gn 19,15–29
Ž 26 (25),2–3.9–10.11–12
Odp.: 3a (*Tvou dobrotu, Pane, mám na zřeteli.*)
Ev.: Mt 8,23–27
Slovo na den: Ho poslouchá i vichřice a moře.

Středa 3. 7. – svátek sv. Tomáše
1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117 (116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,24–29
Slovo na den: Svůj prst na místo hřebů.

Čtvrtek 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)
1. čt.: Gn 22,1–19
Ž 116A (114),1–2.3–4.5–6.8–9
Odp.: 9 (*Před Hospodínem budu kráčet v zemi živých. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,1–8
Slovo na den: Má moc odpouštět na zemi hříchů.

Pátek 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje
1. čt.: Iz 61,1–3a
Ž 117 (116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
Ev.: Lk 10,1–9
Slovo na den: Poslal je před sebou.

Sobota 6. 7. – nez. pam. sv. Marie Gorettiové nebo sobotní pam. Panny Marie
1. čt.: Gn 27,1–5.15–29
Ž 135 (134),1–2.3–4.5–6
Odp.: 3a (*Chvalte Hospodina, protože je dobrý. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 9,14–17
Slovo na den: Hosté na svatbě.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

29. ČERVNA – 6. ČERVENCE 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 30. 6.		PO 1. 7.		ÚT 2. 7.		ST 3. 7.		ČT 4. 7.		PÁ 5. 7.		SO 6. 7.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1673	1892	1722	1941	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1673	1893	1415	1590	1420	1595	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	1413	1588	1416	1591	1421	1595	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	813	914	813	914	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1674	1894	1416	1591	1421	1596	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	702	792	831	933	847	950	1413	1588	1416	1592	1421	1596	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1675	1894	1724	1943	1422	1596	1655	1886		
Závěrečná modlitba	702	792	832	934	847	951	1413	1588	1416	1592	1422	1597	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	792	890	879	984	1264	1402	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	1422	1597	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	1676	1895	882	988	1422	1597	913	1022		
Závěrečná modlitba	702	792	835	938	851	955	1413	1588	882	988	1422	1597	913	1022		
Nešpory:																
	SO 29. 6.															
Hymnus	1409	1584	821	922	837	939	852	956	1413	1589	1423	1598	1423	1598	915	1024
Antifony	1410	1585	822	923	838	940	853	957	1413	1588	1719	1937	1424	1599	916	1025
Žalmy	1678	1897	823	924	838	940	853	957	1678	1897	1719	1937	1729	1947	916	1025
Kr. čtení a zpěv	1410	1585	825	926	840	943	856	960	1680	1900	1424	1599	1424	1599	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	1411	1585	703	793	840	943	856	960	1414	1589	1420	1594	1424	1599	703	793
Prosby	1411	1586	826	927	841	944	856	960	1681	1900	1425	1600	1425	1600	918	1028
Záv. modlitba	1408	1582	702	792	841	944	857	961	1413	1588	1422	1597	1422	1597	703	794
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

